

Hämtat den 20/6-12 från:

<http://www.dagen.se/opinion/debatt/i-sjalavard-ar-helande-ofta-en-tidskravande-process/>

Debatt

I själavård är helande ofta en tidskrävande process

Om artikeln – Publicerat: 2010-05-12

Vårt land kom under 1960- och 1970-talen att beröras av den karismatiska väckelserörelsen. Parallellt med denna uppstod också Jesusrörelsen. Dessa Andens livgivande vindar var något nytt och friskt som gav hopp till trötta kristna. Strömningarna var odogmatiska och gränsöverskridande.

Efterhand kom tyvärr dessa rörelser att mer eller mindre klinga av. Den mjuka, kärleksfulla atmosfären byttes så småningom mot krävande och kategoriska lärosatser. Herren blev inte problemet utan herrarna.

Inför den demonisering av mänskliga problem och svagheter som skedde sade en av de ledande anglosaxiska företrädarna för den karismatiska väckelsen, att denna demonfokusering är inte en lära om de onda andarna utan från dem för att vi ska fyllas av fruktan och bli upptagna med dem. Här kan det vara värt att påminna om vad Indienmissionären Stanley Jones sa, att vad som än sätts i centrum om det inte är Herren Kristus själv, så blir det förr eller senare villfarelse.

Med anledning av en nyhetsartikel i Dagen om stiftelsen Ellel Ministries etablering i Sverige, skriver Wilgot Fritzon två debattartiklar, den 24 mars och den 14 april. När han återger Peter Horrobins - grundaren av Ellel Ministries - uppfattningar om demoner och befrielse från dem kan man känna både oro och vånda. Jag tvivlar inte på Horrobins ärliga avsikter, eller de svenska representanterna, Roswitha och Göran Andersson. Jag tror att både Horrobin och paret Andersson vill hjälpa och bistå människor i själavård med både helande och upprättelse. Men det som gör mig orolig är den läromässiga grunden för befrielsen.

Själv hade jag tillfälle att möta Horrobin och lyssna till honom i mars 2007, då ett 70-tal ledare och pastorer var inbjudna till introduktionsdagar av Ellel Ministries på Kåfalla kursgård. Vi bjöds på mycket intressanta och medryckande erfarenheter som Horrobin delade med sig av. Men det fanns också i undervisningen sådant som väckte frågor. I synnerhet läran om befrielse och den koppling som gjordes till demoner och andevärlden. Enligt min uppfattning blev sambandet däremellan alltför tillspetsat och förenklat. **Helande rymmer** betydligt fler nyanser. Vart tar tron på Gud som Skapare vägen? Psalm 50:12 säger: "Ty min är världen och allt vad den rymmer", eller Psalm 119:64: "Din kärlek uppfyller jorden" och 1 Korinthierbrevet 10:26: "Jorden är Herrens med allt vad den rymmer". Horrobin ser till exempel bordsbönen som ett sätt att befria maten från det demoniska. Jesus som själv praktiserade den judiska bordsbönen, välsignar i stället den Gud som "låter bröd växa fram ur jorden".

I Horrobins undervisning blir både Guds bilden och människosynen problematisk. Hur vet vi att världen är under Guds herravälde? Hur vet vi att vi står under Guds beskydd?

Att gå till "roten med det onda", när människor behöver hjälp, tycks ofta i hans undervisning vara att komma åt det demoniska inflytandet. I de nytestamentliga texterna uttrycks dock befrielsen ofta annorlunda och så odramatisk som då Jesus bara säger: "Din tro har hjälpt dig, gå i frid!". Vare sig det gäller minnen och känslor som behöver helas, eller sorg och kris, så handlar det ofta om en process av helande -som kan ta tid ibland och naturligtvis inte något som ska demoniseras.

Följer man Nya testamentets undervisning, till exempel beträffande helgelse - vilket ofta innebär ett helande av människan - kan sådana vanliga ord användas som "lägga av med" eller "lägga bort" sådant som inte hör till det nya livet i Kristus till.

Man kan inte göra en lära av sina erfarenheter, som Horrobin tycks göra, men NT ger oss en undervisning som vi kan få pröva våra erfarenheter mot. Här behöver vi, inte minst på detta område, en sund förkunnelse både mot den redan troende, och mot dem som vi vill vinna för vår tro.

I det öppna samtalet måste frågor få ställas och uttalanden granskas. Då kan man inte som Horrobin hänvisa till, att om man inte godtar hans tjänst och undervisning så bör man fundera på, om man inte själv gömmer någon dold ande. Det stänger för ett ärligt meningsutbyte. Så handlade uppenbarligen inte Paulus. "Och har ni en annan mening på någon punkt så skall Gud upplysa er även där" (Fil 3:15). Ett sådant generöst handlingsätt måste vi ha inför varandra om vi vill undvika sekter och sektbeteenden. Inte av rädsla för varandra undertrycka och förneka våra egna ståndpunkter och uppfattningar.

Att demonisera mänskliga problem och svårigheter leder inte bara till förvirring och återvändsgränder i den kristna själavården utan skapar också fruktan och ångest för individen själv såväl som i den kristna gemenskapen.